

Dienaangaande voert verzoekster aan dat zij in het kader van een aantal toelatingsprocedures naar behoren en afdoend had bewezen dat het door haar geproduceerde toevoegingsmiddel voor diervoeding in overeenstemming met artikel 5, lid 2, van verordening nr. 1831/2003 geen ongunstige gevolgen had voor de diergezondheid, de menselijke gezondheid of het milieu. Voorts hebben de Commissie en de EFSA deze bewijzen niet weerlegd.

4) Schending van artikel 6 van verordening (EG) nr. 178/2002 ⁽²⁾

In dat verband voert verzoekster in wezen aan dat de bestreden verordening niet is gebaseerd op een juiste en volledige analyse van de risico's.

5) Schending van artikel 7, lid 2, van verordening nr. 178/2002

Verzoekster voert in dat verband onder meer aan dat de Commissie de bestreden verordening evenmin kan rechtvaardigen met het voorzorgsbeginsel uit artikel 7 van verordening nr. 178/2002. Voorts voert zij aan dat de bestreden verordening ook wanneer rekening wordt gehouden met het voorzorgsbeginsel in strijd is met de eisen van artikel 7, lid 2, van verordening nr. 178/2002.

6) Schending van algemene beginselen van het Unierecht

Verzoekster stelt dat in casu inbreuk is gemaakt op het recht om te worden gehoord, het recht op een eerlijke procedure en het evenredigheidsbeginsel.

7) Schending van artikel 19 van verordening nr. 1831/2003

In dit verband wordt gesteld dat de Commissie zich niet heeft gehouden aan de in artikel 19 van verordening nr. 1831/2003 vastgestelde termijn van twee maanden voor de toetsing van handelingen of nalatigheden van de EFSA en dat zij pas na de vaststelling van de bestreden verordening een beslissing heeft genomen over verzoeksters verzoek om toetsing van een advies van de EFSA.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1831/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 22 september 2003 betreffende toevoegingsmiddelen voor diervoeding (PB L 268, blz. 29).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden (PB L 31, blz. 1).

Beroep ingesteld op 9 april 2013 — Portugal Telecom/Commissie

(Zaak T-208/13)

(2013/C 164/38)

Procestaal: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Portugal Telecom SGPS, SA (Lissabon, Portugal) (vertegenwoordigers: N. Mimoso Ruiz en R. Bordalo Junqueiro, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit C(2013) 306 van de Europese Commissie nietig te verklaren en de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding;
- subsidiair, de bij artikel 2 van dit besluit aan verzoekster opgelegde geldboete te verlagen.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens het bestreden besluit hebben Portugal Telecom en Telefónica SA artikel 101 VWEU geschonden door clause 9 op te nemen in de overeenkomst waarbij Telefónica SA zich ertoe verbond aandelen van Portugal Telecom in Brasilcel NV aan te kopen. Deze clause werd door de Commissie opgevat als een niet-concurrentiebeding dat losstond van de betrokken transactie.

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster twee middelen aan.

1) Eerste middel: schending van wezenlijke vormvoorschriften:

- het besluit is ontoereikend gemotiveerd, aangezien de motivering op wezenlijke punten leemtes, onjuistheden en vergissingen bevat die de conclusies volledig ondergraven;
- de bewijzen waarop het besluit is gebaseerd, kunnen niet volstaan; de Commissie heeft immers geen bewijzen aangedragen die het door verzoekster aangevoerde bewijsmateriaal kunnen weerleggen waaruit blijkt dat clause 9 van de overeenkomst een niet-concurrentiebeding bevat dat, gelet op de omstandigheden waarin het tot stand is gekomen, niet van kracht kan worden zonder de voorafgaande goedkeuring door beide partijen;

— clausule 9 van de overeenkomst kan niet naar haar strekking als een beperking worden aangemerkt en de Commissie heeft niet voldaan aan haar verplichting om aan te tonen dat er actuele of potentiële beperkende gevolgen zijn die een inbreuk kunnen vormen op de mededingingsregels.

2) Tweede middel: schending van het Verdrag en van de regels die ter uitvoering ervan zijn vastgesteld:

— Het besluit schendt het Unierecht op de volgende punten:

a) kennelijk onjuiste beoordeling van de feiten, het bewijsmateriaal en de toereikendheid daarvan, aangezien de Commissie de door de partijen verstrekte gegevens onjuist heeft geëvalueerd en geïnterpreteerd en daardoor niet de meest plausibele conclusies uit het aangevoerde bewijsmateriaal heeft getrokken;

b) onjuiste interpretatie en dus schending van artikel 101 VWEU, aangezien de Commissie de partijen ten onrechte en zonder enige grond heeft beschouwd als potentiële concurrenten op alle markten die volgens haar door het niet-concurrentiebeding worden bestreken; dit beding kan niet naar haar strekking als een beperking worden aangemerkt en de Commissie heeft niet aangetoond dat het gevolgen heeft gehad;

c) niet-nakoming van de onderzoekplicht en van de verplichting om zich uit te spreken, aangezien de Commissie niet ingaat op de relevante argumenten die de partijen met name met betrekking tot het toepassingsgebied van het niet-concurrentiebeding hebben aangevoerd, en deze argumenten niet heeft weerlegd;

d) schending van het beginsel in dubio pro rei, aangezien de Commissie feiten die in het nadeel zijn van verzoekster, maar waarover nog aanzienlijke twijfels bestaan en waarover de Commissie zelf ook niet helemaal zeker is, als vaststaand voorstelt;

e) schending van de regels inzake de vaststelling van geldboeten die de Commissie zichzelf heeft opgelegd, meer bepaald van punt 13 van haar richtsnoeren ter zake, aangezien de Commissie het bedrag van de geldboete heeft berekend voor alle elektronischemarkten, ongeacht of zij zich al of niet op het Iberisch Schiereiland bevinden, en tevens eraan is voorbijgegaan dat de vermeende inbreuk hoe dan ook na 29 oktober 2010 niet is voortgezet;

f) schending van het evenredigheidsbeginsel, gelet op de omstandigheden van de onderhavige zaak en op de criteria die bij het opleggen van geldboeten in acht moeten worden genomen.

Beroep ingesteld op 16 april 2013 — Ferracci/Commissie

(Zaak T-219/13)

(2013/C 164/39)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Pietro Ferracci (San Cesareo, Italië) (vertegenwoordigers: A. Nucara en E. Gambaro, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— het besluit van de Commissie van 19 december 2012 krachtens artikel 263 VWEU nietig verklaren;

— verweerster verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen besluit C(2012) 9461 def. van de Commissie van 19 december 2012 waarbij onverenigbaar met de interne markt is verklaard de steun die op basis van de vrijstelling van gemeentebelasting op onroerende zaken (ICI) is toegekend aan niet-commerciële lichamen voor het verrichten van bepaalde activiteiten, zonder evenwel terugvordering te gelasten, en waarin is verklaard dat de gunstige behandeling van de Kerk en enkele sportverenigingen op grond van artikel 149 van de Testo unico delle imposte sul reddito (TUIR) alsmede de vrijstelling van de IMU (Imposta Municipale Propria) die is verleend aan enkele lichamen die bestemd zijn om specifieke activiteiten te verrichten, geen staatssteun vormden.

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1) Schending, onjuiste toepassing en onjuiste uitlegging van artikel 14 van verordening (EG) nr. 659/1999

— Hoewel verweerster heeft vastgesteld dat de artikelen 107 VWEU en 108 VWEU waren geschonden, heeft zij geen terugvordering van bovengenoemde staatssteun gelast. Verzoekster stelt in dit verband dat er geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die zouden kunnen leiden tot absolute onmogelijkheid om de steun terug te vorderen, en dat een dergelijke onmogelijkheid hoe dan ook niet is bewezen.